

Jane Austenová

Pýcha
a předsudek

Přeložila Kateřina Hilská

PÝCHA A PŘEDSUDEK

Jane Austenová

PÝCHA
A PŘEDSUDEK

Translation © Kateřina Hilská, 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha, 2017
All rights reserved

Kapitola 1

Všeobecně se má za to, že svobodný muž s jistým jměním by se neměl životem ubírat bez manželky.

Přestože se o pocitech či názorech takového muže prozatím nic netuší, objeví-li se v sousedství, bývá ono přesvědčení natolik zakořeněno v myslích okolních rodin, že se už předem stává právoplatným majetkem té či oné dcery.

„Drahý choti,“ spustila jednoho dne paní Bennetová, „doslechl jste se, že Netherfield Park je konečně pronajatý?“

Pan Bennet suše odvětil, že ne.

„Ale ano,“ opáčila. „Paní Longová tam totiž právě byla a všechno mi vylíčila.“

Pan Bennet na to nic.

„Tak vy nechcete vědět, kdo je ten nájemce?“ vyhrkla žena netrpělivě.

„Vy mi to chcete říct a já si to bez námitek vyslechnu.“

To byla dostatečná výzva.

„No tak, drahoušku, pak byste měl vědět, že paní Longová tvrdí, že Netherfield si pronajal hodně bohatý mladík ze severu Anglie, že sem přijel v pondělí v kočáru se čtyřspřežím, aby si dům prohlédl, a byl prý tak nadšen, že se s panem Morrisem okamžitě dohodl. Má se nastěhovat před svatým Michalem a část služebnictva údajně dorazí už koncem příštího týdne.“

„Jak se jmenuje?“

„Bingley.“

„Ženatý, nebo svobodný?“

„No právě o to běží – svobodný! Zcela bez závazků a s velkým jměním: čtyři nebo pět tisíc ročně. Tomu říkám vyhlídka pro naše děvčata!“

„Co tím chcete říct? Jak se jich to týká?“

„Ale pane Bennete,“ vedla si svou choť, „jak můžete být tak nedovtipný! Přece musíte vědět, že bych ráda, aby si jednu z nich vzal.“

„Proto se tu hodlá usadit?“

„Proto! Jak můžete vykládat takové nesmysly! Vždyť je přece nanejvýš pravděpodobné, že by se mohl do jedné z nich zamilovat, a tudíž ho musíte navštívit hned, jak se ubytuje.“

„K tomu nevidím žádný důvod. Můžete ho navštívit vy s děvčaty, nebo je tam třeba pošlete samotné, to by bylo ještě lepší – vy se jim krásou vyrovnáte, tak abyste se nakonec panu Bingleymu nelíbila nejvíc!“

„Vy mi lichoíte, drahoušku. Kdysi jsem bezpochyby vynikala jistými půvaby, ale teď už si nemůžu ani namlouvat, že bych byla nějak výjimečná. Když má žena pět dospělých dcer, na vlastní krásu už by neměla myslet.“

„Asi máte na mysli případy, kdy dotyčná žádnou krásou neoplývala.“

„Vy opravdu musíte jít pana Bingleyho navštívit, až se sem nastěhuje.“

„Ujišťuji vás, že nic takového nemám v úmyslu.“

„Ale myslete na své dcery. Jen považte, jaké štěstí by to pro jednu z nich bylo. Sir William a lady Lucasová jsou rozhodnutí toho pána poctit návštěvou výlučně z toho důvodu; víte přece, že jinak k novým sousedům nechodí. Vskutku za ním musíte zajít, protože jinak bychom ho nemohly navštívit my!“

„Necháváte se příliš svazovat společenskými ohledy. Domnívám se, že pan Bingley vás uvidí moc rád. A já mu po vás pošlu pár řádků, aby byl srozuměn s tím, že upřímně souhlasím, ať padne jeho volba na kteroukoli

naši dceru. Přestože bych se rád přimluvil za svou malou Lizzy.“

„Nic takového neuděláte. Lizzy není ani o chloupek lepší než ostatní. A zcela určitě není ani zpolovic tak hezká jako Jane, natož tak vtipná jako Lydia. Jenže pro vás byla odjakživa mazlíček.“

„Žádná z nich nemá zvláštní přednosti,“ stál si na svém choť. „Všechny jsou stejně hloupoučké a nevědomé jako jiné dívky. To jen Lizzy je trochu bystřejší než její sestry.“

„Pane Bennete, jak můžete takhle hanit vlastní děti? Vás jenom těší, když mě rozčilujete. Nemáte ani za mák soucitu s mými nebohými nervy.“

„To se pletete, drahá. Vaše nervy naopak chovám v přenáramné úctě. Jsou to mí dávní přátelé. Už nejmíň dvacet let o nich přede mnou mluvíte úžasně uctivě.“

„Ach! Nedovedete si ani představit, jak trpím.“

„Přesto doufám, že své utrpení překonáte a ještě se v našem okolí dočkáte mnoha dalších mladíků, co oplývají čtyřmi tisíci ročně.“

„Kdyby se jich tu objevilo dvacet, nebude nám to nic platné, když za nimi nehodláte zajít.“

„Můžete se spolehnout, drahá, že až jich bude dvacet, obejdu je pěkně jednoho po druhém.“

Pan Bennet představoval tak zvláštní směsici svižného hovoru, jízlivého humoru, rezervovanosti a vrtochů, že ani třiadvacetiletá zkušenost s ním nestačila, aby manželka pochopila, koho má před sebou. Porozumět jejímu myšlení bylo o poznání méně obtížné. Byla to žena středně chápavá, málo znalá a velice náladová. Když nebyla spokojená, cítila se nesvá. Cílem jejího života bylo provdat vlastní dcery – a na této cestě ji utěšovaly návštěvy a novinky.

Kapitola 2

Pan Bennet ve skutečnosti patřil k prvním, kdo pana Bingleyho navštívili. Měl v úmyslu zajet k němu hned, třebaže až do té chvíle svou ženu ujišťoval, že k tomu nemá důvod. A svěřil se jí s tím teprve večer poté, co návštěvu vykonal. Prozradil jí to následovně. Když chvíli pozoroval, jak si jeho druhorozená dcera zdobí klobouk, náhle k její snaze podotkl:

„Doufám, že se panu Bingleymu bude líbit, Lizzy.“

„Jak se máme dozvědět, co by se asi tak panu Bingleymu líbilo,“ zabručela její matka, „když ho nikdy nenavštívíme.“

„Ale maminko, zapomínáte, že se s ním přece setkáme v kostele. Paní Longová slíbila, že nás představí,“ oponovala jí Elizabeth.

„To zrovna! Paní Longová má dvě vlastní neteře. Navíc je to sobecká a pokrytecká osoba, nemám o ní valné mínění.“

„Ani já ne,“ ozval se znovu pan Bennet, „a rád se dozvídám, že není třeba, aby vám takhle posloužila.“

K tomu se jeho choť nemínila vyjadřovat, ale poněvadž nedokázala ovládnout svou mrzutost, začala plísnit jednu z dívek.

„Proboha, Kitty, nech toho kašlání! Pamatuj aspoň trochu na mé nervy. Rveš je na kusy!“

„Pokud jde o kašel, nemá Kitty soudnost,“ souhlasil otec. „Vždycky zakašle v nevhodnou chvíli.“

„Nekašlu jenom tak z rozmaru,“ ozvala se nedůtklivě dcera.

„Kdy máš další ples, Lizzy?“ zajímal se otec.

„Od zítřka za čtrnáct dní.“

„Ano, přesně tak,“ zvolala matka, „příčemž paní Longová se vrací až den předtím! Takže nebude možné, aby nám ho představila, když ho sama zatím nebude znát.“

„Potom budete mít nad přítelkyní vrch, drahá, a představíte pana Bingleyho vy jí.“

„Jak asi, pane Bennete, když ho neznám? Proč mě takhle dráždíte?“

„Vážím si vaší obezřetnosti. Čtrnáctidenní známost je skutečně nedostatečná. Za pouhé dva týdny nemůže člověk nikoho doopravdy poznat. Ale když to nezkusíme my, chopí se toho někdo jiný. Nakonec paní Longová a její neteře taky musejí dostat šanci, ne? Jelikož ona by to rozhodně považovala za laskavost, došel jsem k názoru, že pokud vy tuto službu odmítáte, zhostím se té role já.“

Dívky na otce němě zíraly. Paní Bennetová se zmohla na pouhé: „Nesmysl, je to všecko nesmysl!“

„Co tím důrazným zvoláním asi chcete naznačit?“ vykřikl na oplátku. „Vám připadá jako nesmysl, když se někdo chce ujmout představování, a navrch zpochybňujete i význam oné chvíle? V tom s vámi tedy nejsem zajedno. Co ty na to, Mary? Jsi přece hloubavá mladá dáma, hodně čteš, děláš si dokonce výpisky.“

Dcera si přála prohlásit něco velice rozumného, avšak nevěděla, jak na to.

„Než si Mary srovná myšlenky,“ pokračoval otec, „vraťme se k panu Bingleymu.“

„Pana Bingleyho mám už plné zuby!“ namítla zostra jeho žena.

„To tedy vskutku nerad slyším – ale proč jste mi to neřekla včas? Kdybych to byl věděl dnes ráno, určitě bych se k němu nehrnul. Opravdu překerní situace. Jenže já už ho navštívil, teď se s tím nedá nic dělat.“

Úžas dam bylo přesně to, v co doufal – u paní Bennetové možná ještě překonal ohromení ostatních. Když však odezněl první přívál radosti, prohlásila choť, že nic jiného od něj od samého začátku ani nečekala.

„Zachoval jste se dobře, pane Bennete! Ale já věděla, že vás nakonec přesvědčím. Byla jsem si jistá, že své dcery milujete natolik, abyste si nenechal ujít takovou známost. Opravdu mě to těší! Navíc je to i legrace, že jste tam zašel dnes dopoledne, a doteď nikomu ani muk.“

„Tak, Kitty, teď si už můžeš kašlat, co hrdlo ráčí,“ uzařel pan Bennet a s těmi slovy opustil místnost, protože už se nemohl dívat na to, jak se manželka rozplývá.

„Máte to ale skvělého otce, děvčata,“ podotkla, když se za ním zavřely dveře. „Ani nevím, jak mu jeho laskavost vynahradíte, o mně ani nemluvě. V našem věku není popravdě řečeno už nic příjemného na tom, když máte potkávat nové lidi den co den. Jenže co bychom pro vás neudělali. Lydie, miláčku, ty jsi sice nejmladší, ale vsadím se, že na příštím plese bude pan Bingley tančit s tebou.“

„Žádné strachy,“ opáčila, „i když jsem nejmladší, nejvíc jsem vyrostla.“

Zbytek večera strávily odhadováním, za jak dlouho oplatí mladík návštěvu panu Bennetovi, a také rozhodováním, kdy by ho měli pozvat na večeři.

Kapitola 3

Ani všechny otázky, které si paní Bennetová s pomocí svých pěti dcer dokázala vymyslet, nestačily na to, aby z manžela vymámila uspokojivý popis pana Bingleyho. Přitom byl útok veden všemožnými způsoby: přímými otázkami, důmyslnými předpoklady i vzdálenými dohady. On však unikal veškeré jejich vynalézavosti, a tak nakonec musely vzít zavděk zprostředkovanou zprávou od lady Lucasové ze sousedství. Její hlášení vyznívalo velice příznivě. Sira Williama nový soused víc než potěšil. Je ještě dost mladý, úžasně fešný, nesmírně sympatický, a aby toho nebylo málo, má v úmyslu dostavit se na příští ples s velkou společností. Co chtít víc! Pokud někdo rád tančí, zbývá mu už jen krůček k tomu, aby se zamiloval – a proto se zrodila řada barvitých vyhlídek na to, jak si získat srdce nového souseda.

„Kdybych se jen dožila toho, že se jedna z mých dcer šťastně usadí v Netherfieldu,“ dala se slyšet paní Bennetová před manželem, „a všechny ostatní se stejně dobře provdají, už bych si nemohla přát víc.“

Za několik dní pan Bingley panu Bennetovi návštěvu oplatil a poseděl s ním deset minut v knihovně. Dělal si naděje, že mu bude dopřáno spatřit i slečny, o jejichž kráse už toho tolik slyšel, ale setkal se pouze s otcem. Dámám se v tomto ohledu poštěstilo o trochu víc, neboť z okna

v prvním patře se dalo zjistit, že má na sobě modrý kabát a přijel na vraníkovi.

Brzy poté však bylo odesláno pozvání na večeři a paní Bennetová užuž začala plánovat chody, které měly dotvrdit úroveň jejího hostitelského umění, když vtom obdrželi odpověď, v jejímž důsledku se vše odložilo. Pan Bingley musí nazítří do města, a tudíž nemůže přijmout tuto poctu a tak dále. Paní Bennetovou to poněkud vyvedlo z míry. Nešlo jí na rozum, jaká naléhavá záležitost ho volá do města tak brzy po příjezdu do Hertfordshiru. V hlavě se jí začaly rojit obavy, že možná bude poletovat z místa na místo a vůbec se v Netherfieldu neusadí tak, jak by bylo žádoucí. Lady Lucasová její obavy trochu zmírnila, když přišla s myšlenkou, že se vypravil do Londýna jen proto, aby sehnal onu velkou společnost na bál. Zakrátko následovala zpráva, že pan Bingley má přivést na místní sešlost dvanáct dam a sedm pánů. Ohlášený počet dam dívky rozesmutil, ale utěšila je zvěst, která přišla den před plesem, totiž že namísto dvanácti jich přivezl z Londýna pouze šest – svých pět sester a sestřenici. Když pak jeho výprava dorazila do tanečního sálu, bylo jich dohromady jen pět: nový soused, jeho dvě sestry, manžel té starší a další mladík.

Pan Bingley byl pohledný muž vybraných způsobů – jeho vzezření bylo příjemné a choval se přirozeně a nenuceně. Jeho sestry působily ušlechtilé, oblékly se viditelně podle poslední módy, a jeho švagr, pan Hurst, prostě činil dojem lepšího pána. Nicméně jeho přítel pan Darcy rázem vzbudil pozornost celého sálu pěknou vysokou postavou, hezkými rysy a vznešeným vystupováním. A rovněž sdělením, které šlo od úst k ústům záhy poté, co vstoupil: že má deset tisíc ročně. Pánové tvrdili, že je to muž pohledný, dámy prohlašovaly, že je mnohem hezčí než pan Bingley, a proto na něj asi tak do poloviny večera všichni pohlíželi s obdivem, tedy až do chvíle, kdy jeho chování vyvolalo znechucení, které naprosto přebilo počáteční okouzlení. Ukázalo se totiž, že je pyšný, že se na společ-

nost dívá svrchu a nic mu není po chuti. Potom už ho ani jeho rozlehlé panství v Derbyshiru nezachránilo před míněním, že vyniká odstrašujícím, nepříjemným pohledem a naprosto nesnese srovnání s přítelem.

Pan Bingley se bez meškání seznámil se všemi důležitými lidmi v sále. Projevoval se živě a bezprostředně, tančil bez přestání, mrzelo ho, že ples končí tak brzy, a sliboval, že uspořádá další v Netherfieldu. Takové pomilováníhodné vlastnosti mluví samy za sebe. Jaký protiklad mezi ním a jeho přítelem! Pan Darcy si zatančil pouze jedinkrát s paní Hurstovou a jeden tanec věnoval i slečně Bingleyové, odmítl se však nechat představit kterékoli další dámě a zbytek večera strávil tak, že přecházel po místnosti a občas prohodil pár slov s jedním ze svých známých. Tím bylo hodnocení jeho povahy zpečetěno. Je to ten nejpyšnější a nejprotivnější muž pod sluncem a všichni vroucně doufali, že sem víckrát nezavítá. Mezi jeho nejvášnivější odpůrce patřila paní Bennetová, jejíž nechuť k chování toho mladíka se ještě prohloubila, když se nešetrně dotkl jedné z jejích dcer.

Jelikož pánů se nedostávalo, byla Elizabeth Bennetová nucena dva tance vynechat a sedět. Tou dobou se pan Darcy nacházel zrovna dost blízko, aby zaslechla hovor mezi ním a panem Bingleym, který se na chvíli zdržel mimo parket, aby přítele nalákal.

„Pojď, Darcy,“ vyzval ho, „musím tě přinutit tancovat. Nesnáším, když tady takhle hloupě postáváš o samotě. Uvidíš, že je lepší tančit.“

„To rozhodně ne. Víš přece, že to nesnáším, ledaže partnerku dobře znám. V rámci téhle sešlosti by to bylo nesnesitelné. Tvé sestry jsou zadané a v sále nevidím ani jednu ženu, se kterou tančit by pro mě nebyl trest.“

„Já bych nebyl tak vybíravý ani zanic!“ opáčil Bingley. „Na mou čest – v životě jsem nepotkal tolik sympatických dívek jako dnes večer. A některé z nich jsou dokonce kromobyčejně hezké.“

„Tančíš s jedinou hezkou dívkou v sále,“ namítl pan Darcy s pohledem upřeným na nejstarší slečnu Bennetovou.

„Je to vážně nejkrásnější stvoření, co jsem kdy viděl! Ale jedna z jejích sester sedí zrovna za tebou, ta je podle mého názoru taky moc hezká a sympatická. Požádám svou společnici, aby vás představila.“

„Kterou myslíš?“ otočil se a na chvílku se na Elizabeth zahleděl, až pohled opětovala, takže se odvrátil a chladně prohlásil: „Celkem ujde, ale abych se dal zlákat, na to není hezká dost. A momentálně nejsem v rozpoložení, abych se dokázal věnovat dámám, které pominuli jiní muži. Ty se radši vrať ke své společnici a užívej si jejího úsměvu. Se mnou tu jen ztrácíš čas.“

Přítel jeho rady uposlechl. Pan Darcy vzápětí odkráčel a Elizabeth zůstala sedět s ne zrovna srdečnými pocity k jeho osobě. Nicméně s chutí tu historiku převyprávěla kamarádkám – vynikala totiž živou, hravou povahou, která se tomu malému zneuctění dovedla zasmát.

Večer plynul však vcelku příjemně pro celou jejich rodinu. Paní Bennetová si všimla, jaký obdiv sklízí její nejstarší dcera u společnosti pana Bingleyho. Ten s ní tančil dvakrát a jeho sestry se jí rovněž věnovaly. Jane to potěšilo stejně jako matku, přestože to nedávala tak okatě najevo. Elizabeth prožívala tu radost spolu se sestrou. Mary zase zaslechla, jak se o ní kdosi před slečnou Bingleyovou zmínil jako o nejchytřejší dívce v okolí. A Catherine s Lydií měly to štěstí, že nikdy nezůstaly sedět, což bylo zatím to jediné, oč jim na plese šlo. V dobrém rozpoložení se tedy všechny vrátily do Longbournu – vesnice, kde žily a kde Bennetovi představovali místní honoraci. Jejich otec byl dosud vzhůru. Když usedl s knihou v ruce, zapomínal na čas, a navíc byl v tomto případě značně zvědavý na to, jak proběhla událost, která vzbuzovala tak úžasná očekávání. Tak nějak doufal, že manželčin náhled na onoho neznámého suseda dojde zklamání, brzy však zjistil, že se dozví něco zcela opačného.

„Ach, pane Bennete,“ spustila choť, jakmile vstoupila do místnosti, „zažily jsme tak nádherný večer! Byl to vynikající bál! Škoda že jste tam nebyl. Jane se ocitla ve středu pozornosti, to se nedá popřít. Všichni říkali, jak jí to sluší. A panu Bingleymu připadala přímo krásná, odvedl si ji dvakrát. Jen si to představte, drahý, skutečně s ní dvakrát tančil! Byla tak jediná, pro kterou přišel podruhé. Úplně nejdřív tančil se slečnou Lucasovou. Dočista mě rozladilo, když jsem viděla, jak se ti dva zvedli k tanci. Jenže nakonec mu o ni vůbec nešlo – popravdě řečeno, vlastně není divu. Když napopak na parketu spatřil Jane, očividně ho zaujala. Hned se optal, kdo to je, a dal se představit a rovnou si u ní zamluvil další dva kousky. Pak ty dva následující tančil se slečnou Kingovou a ty další s Marií Lucasovou, pátou dvojici pak znovu s Jane a šestou s Lizzy, pak s Boulangerovou –“

„Kdyby aspoň trochu soucítit se mnou,“ přerušil ji netrpklivě manžel, „neodtančil by ani polovičku! Proboha, už mi tu nejmenujte další partnerky. Že si hned při prvním tanci nevyvrtnul kotník!“

„Ale drahoušku,“ nedala se umlčet paní Bennetová, „mě naprosto nadchnul! Je tak náramně hezký! A jeho sestry jsou prostě okouzlující. V životě jsem neviděla větší eleganci, než co měly na sobě. Řekla bych, že krajka na róbě paní Hurstové –“

Zde ji muž opět přerušil, poněvadž si nepřál žádné líčení parády. Byla tedy nucena sáhnout po dalším námětu a trpkým tónem ho s určitým přeháněním zpravila o tom, jak otřesně nevychovaně se zachoval pan Darcy.

„Mohu vás ale ujistit,“ shrnula, „že Lizzy o moc nepříjde, pokud zrovna nevyhovuje jeho vkusu – je to totiž velice nepříjemný, hrozný člověk – a nestojí za to, aby se mu někdo chtěl zavděčit. Tak pyšný a namyšlený, že se to nedalo vystát! Chodil pořád sem a tam, nejspíš si myslel, jak je úžasný! Že není dost hezká, aby si s ní zatančil! Škoda že jste tam nebyl, drahý, vy byste ho dokázal zpražít. Nesnáším toho nafoukance.“

Kapitola 4

Když Jane s Elizabeth osaměly, rozhodla se starší z dívek, která se s chválou pana Bingleyho předtím držela trochu zpátky, vyjevit sestře, jak moc se jí líbí.

„Je právě takový, jaký by mladý muž měl být: rozumný, dobrosrdečný, energický. Nikdy jsem nepotkala nikoho s tak příjemným vystupováním! Je tak bezprostřední, a přitom má vybrané způsoby!“

„Taky je hezký,“ dodala Elizabeth, „což by, pokud možno, mladý muž měl být taky. Tím se jeho osobnost završuje.“

„Moc mi zalichotilo, když se mnou šel tančit podruhé. Nečekala jsem takovou poklonu.“

„Že ne? To já ano. V tom vidím jeden podstatný rozdíl mezi námi dvěma. Tebe kompliment vždycky překvapí, mě ne. Co mu taky zbývalo? Nemohlo mu přece uniknout, že jsi asi tak pětikrát hezčí než všechny ostatní v místnosti. Za tím není žádná galantnost z jeho strany. Rozhodně je moc sympatický a já ti dávám svolení, aby se ti líbil. Už se ti líbilo hodně jiných hloupějších.“

„No tak, Lizzy!“

„Víš, ty máš sklon mít ráda každého. Nikdy na nikom nenajdeš sebemenší chybičku. V tvých očích je celý svět a všichni na něm sympatičtí. Nikdy jsem nezažila, že bys o někom poznamenala něco špatného.“

„Nerada bych se ve svých soudech unáhnila, ale vždyc-
ky říkám, co si myslím.“

„To vím. A právě v tom je ta záhada – že s tak zdravým
úsudkem dokážeš být naprosto slepá k poštilostem a ne-
rozumu druhých! Předstírat upřímnost je dost běžné: člo-
věk se s tím setkává na každém kroku. Jenže být upřímný
doopravdy a bez záměru – přijmout z každého jen to
dobré a ještě to vylepšit, navíc pomlčet o tom špatném –,
to dokážeš jedině ty. Takže se ti zamlouvají i jeho sestry?
Chovají se přece jen jinak než on.“

„Nejdřív se mi úplně nezdály. Ale když se s nimi dáš do
řeči, zjistíš, že jsou moc příjemné. Slečna Bingleyová bude
bydlet u bratra a povede mu domácnost. A mám dojem,
že bych se moc mylila, kdybychom v ní nenašli sympatic-
kou sousedku.“

Elizabeth naslouchala mlčky, ale Janino tvrzení ji nepřesvědčilo. Chování Bingleyho sester na té sešlosti nebylo
míněno pro potěšení všech. Jelikož se sama projevovala
jako bystrá pozorovatelka, měla méně tvárnou pova-
hu než Jane a v úsudku ji v tomto případě neovlivňovaly
ohledy na někoho dalšího, neměla v úmyslu se jim obdi-
vovat. Ve skutečnosti vystupovaly jako poměrně vytříbené
dámy – nechyběl jim humor, když je něco potěšilo, doká-
zaly být i příjemné, když se jim zachtělo, ale byly zároveň
pyšné a namyšlené. Byly dost hezké, vystudovaly na jed-
nom z prvních soukromých seminářů ve městě, každá mě-
la jmění ve výši dvaceti tisíc liber, navykly si utrácet víc,
než bylo záhodno, a stýkat se jen s lepšími lidmi. Osvoji-
ly si tudíž v každém ohledu jisté oprávnění smýšlet dobře
o sobě a nevalně o jiných. Pocházely z úctyhodné rodiny
ze severu Anglie, což byla okolnost, která se jim do pamě-
ti vryla hlouběji než to, že bratrovo jmění i jejich apanáž
pramení z obchodní činnosti.

Pan Bingley zdědil po otci majetek ve výši téměř sto ti-
síc liber. Otec měl v úmyslu koupit si panství, ale nedožil
se toho. Jeho syn ten úmysl převzal, a sem tam se dokonce

snažil vybírat si hrabství, kde by onen záměr uskutečnil. Jelikož však měl nyní k dispozici příjemné sídlo a mohl volně užívat i pozemek, mnozí z těch, kdo znali jeho uvolněné způsoby, došli k názoru, že možná raději stráví zbytek života v Netherfieldu a koupí postoupí potomkům.

Jeho sestřám dost záleželo na tom, aby měl vlastní panství, ale přestože se teď stal pouhým nájemcem, slečna Bingleyová se nijak nebránila výsadě, že bude sedat v čele stolu, a podobně paní Hurstová – která se vdala za člověka, jenž se spíš honil za poslední módou, než aby rozmnožoval jmění – byla ochotna považovat bratrovo sídlo za svůj domov, kdykoli se jí to hodilo. Pan Bingley byl sotva dva roky plnoletý, když ho zlákal náhodné doporučení a jel si Netherfield prohlédnout. Zkoumal ten dům zevnitř i zvenčí půl hodiny, zalíbila se mu jeho poloha i hlavní místnosti, uspokojila ho i slova, jimiž sídlo chválil jeho majitel, a okamžitě si je pronajal.

On a Darcy byli neochvějní přátelé, přestože se vnitřně tolik lišili. Darcy měl Bingleyho rád kvůli jeho bezprostřednosti, otevřenosti i poddajnosti, byť snad nikdo nemohl mít odlišnější povahu, přičemž on sám byl s tou svou docela spokojen. Bingley se mohl plně spolehnout na Darcyho přichylnost a zároveň velice ctil jeho úsudek. Pokud šlo o chápavost, byl Darcy vnímavější. Ne že by Bingley nepobral dost rozumu, ale Darcy byl chytřejší. Kromě toho byl však pyšný, odtažitý, vybíravý a nehledě na dobré vychování se nevyznačoval zrovna vstřícnými způsoby. V tom měl jeho přítel značnou výhodu. Bingleyho si zcela jistě oblíbili, kamkoli přišel, zatímco Darcy se neustále někoho nešetrně dotýkal.

Způsob, jakým se ti dva vyjádřili o plese v Merytonu, je toho dostatečným důkazem. Bingley prý jaktěživ nepotkal tak příjemné lidi či hezčí dívky: všichni k němu byli nanejvýš vlídní a pozorní, všichni se chovali bezprostředně a přirozeně, a tak brzy nabyl dojmu, že se zná skoro s každým v sále. A pokud jde o slečnu Bennetovou, snad

ani anděl by nemohl být krásnější. Naopak Darcy viděl v té společnosti směsici lidí, kteří neoplývají ani krásou, ani vybraným vkusem v oblékání – nikdo v něm nevzbudil sebemenší špetku zájmu, nikdo se k němu nechoval pozorně ani příjemně. Musí uznat, že slečna Bennetová je hezká, ale přece jen se trochu příliš usmívá.

Paní Hurstová i její sestra to připustily, přesto ji zahrnovaly obdivem a líbila se jim. Prohlásily, že je příjemná a že by jim nevadilo poznat se s ní blíž. Slečna Bennetová byla tímto schválena jako milá dívka a jejich bratr se následkem onoho soudu cítil oprávněn smýšlet o ní v souladu se svými city.